

FLOAREA OFILITĂ

De ziua lui, Iustin a primit de la bunica o floare în ghiveci. Împlinise opt ani și îi plăceau atât de mult florile de primăvară, încât bunica știa că darul avea să-l bucure.

Iustin i-a găsit un loc pe pervaz, unde primea lumină dimineața. În fiecare zi verifica pământul și o uda când era nevoie. Uneori o întorcea puțin, ca să crească drept. Când au apărut primele flori, a chemat-o pe bunica să le vadă.

— Cred că îi place aici! i-a spus el mândru.

Pentru o vreme, îngrijirea florii a fost unul dintre lucrurile lui preferate. Apoi Iustin a început să petreacă tot mai mult timp cu niște băieți mai mari. Își dorea să fie primit în grupul lor, așa că, atunci când îl îndemneau să lipsească de la ore sau să le ascundă părinților unde fusese, îi urma. A început să-și negligeze temele și să răspundă urât acasă.

Părinții au încercat de mai multe ori să vorbească cu el. Iustin însă se supăra repede.

— Sunt prietenii mei. Voi nu-i cunoașteți, le spunea, apoi pleca în camera lui.

Într-o după-amiază, a tras perdeaua ca să deschidă fereastra. Atunci a văzut ghiveciul. Pământul era uscat, iar frunzele atârnavă fără vlagă. Floarea de care fusese atât de mândru se ofilise.

A dus ghiveciul în bucătărie, unde mama pregătea cina.

— Crezi că mai putem face ceva pentru ea? a întrebat.

Mama a atins pământul din ghiveci și a privit cu atenție frunzele.

— Putem încerca. Hai să-i dăm apă și să vedem ce are nevoie.

Au îndepărtat frunzele uscate și au udat pământul. În timp ce lucrau, mama l-a întrebat:

— Îți amintești cât de atent erai cu ea la început?

Iustin a încuviințat.

— Am uitat complet de ea.

— Știu că în ultima vreme ai avut multe pe gânduri, a spus mama. Mi-aș dori să-mi povestești ce se întâmplă. Mă îngrijorează că lipsești de la școală și că simți nevoia să ne ascunzi unele lucruri.

Iustin a tăcut puțin. Apoi i-a povestit cum îl luaseră băieții în grupul lor și cât de greu îi era să spună „nu” când toți ceilalți erau de acord.

Mama l-a ascultat până la capăt.

— Înțeleg că îți dorești prieteni, i-a spus. Dar un prieten bun nu îți cere să minți sau să renunți la lucrurile care îți fac bine. Nu trebuie să rezolvi asta singur. Putem să ne gândim împreună ce să faci data viitoare.

În seara aceea, Iustin și-a cerut iertare părinților pentru minciunile spuse. Au vorbit despre cum putea să recupereze ce pierduse la școală și despre prietenii alături de care se simțea liber să facă alegeri bune. Înainte de culcare, s-au rugat împreună, cerându-l lui Dumnezeu înțelepciune și curaj.

A doua zi, floarea era încă plecată. Iustin s-a uitat la ea dezamăgit, dar mama i-a amintit că unele lucruri au nevoie de timp ca să se îndrepte. El a continuat să aibă grijă de ghiveci. După câteva zile, frunzele rămase s-au ridicat puțin, iar mai târziu au apărut și lăstari noi.

Iustin a înțeles că și alegerile lui de zi cu zi contau. Uneori îi era greu să nu-i urmeze pe băieți, dar știa că putea cere ajutor. A început să vorbească mai deschis cu părinții lui și să asculte sfaturile lor.

Versetul din Efeseni 6:1 spune: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.” Iustin a descoperit că părinții îl îndrumau pentru că îl iubeau și voiau să-l ajute să crească frumos. Iar când nu știa ce alegere să facă, putea să le vorbească lor și să-l ceară ajutor lui Dumnezeu.